

„Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal.” Máté 7,12

Karácsonykor

A karácsony ünnepére összeállított Tükör nem a megszokott idilli kép felrajzolásával enged bepillantást a születés, a szülő-gyerek kapcsolat témakörébe, hanem – miként mindkét viszonylatban még Jézusé is – minden ragyogás és meghittség ellenére magában hordozza az emberi sík sötét oldalait is.

Az újságban bizonyosságot tevő felnőtté növekedett gyermekek vallomásai szépen segíthetnek közel mindnyájunkat az értünk megszületett, bennünk megszületni kész Jézushoz.

Ilyenkor különös érzékenységgel fordulhatunk azok felé, akik számára nincs hely (tán még templomainkban, gyülekezeti házaikban sem)...

A gyermek

Fura korban élünk, gyermektelenben. Persze születnek szép számmal emberpalánták szerte a világon. Sokak szerint túl sokan is! Így vannak, akik a gyermektelenséget népszerűsítik! Vészjósló visítással dobják be a köztudatba a születendő gyermekeket, mint az önmegvalósítás gátló tényezőjét, a környezet-túlterhelés, környezetszennyezés egyik okozóját. Így akár maga a gyermek is eldobható, hirdetik, és a szót millió és millió esetben tett követi magzattal és világra jött gyermekkel egyaránt. Az Isten akaratával szemembenő „felnőtt” ember egyik legszörnyűbb megnyilvánulásai ezek...

Ám természetesen vannak, akik a gyermekben meglátják a csodát, akik a gyermektől nemcsak örömet remélnek (és kapnak), hanem sok lemondással, áldozathozattal vállalt közös út során átélnek a megajándékozottságot, akik áldásként várják, majd fogadják a gyermeket, és azért imádkoznak, hogy ne hiábavaló, eltékozolt élete, hanem a neki jutó évei során sokak áldásává legyen.

Karácsonykor az Isten emberré lételet ünnepeljük, azt hogy a láthatatlan Isten az érzékszervei kalitkájába szorult ember számára is megláthatóvá, meghallhatóvá, megtapinthatóvá, megszagolhatóvá vált. Megjelenhetett volna köztünk meglelt, tiszteletet, tekintélyt parancsoló felnőttként is, de a fogantatástól járta végig az

Ferkovics József: Szent család

emberi utat, és gyermekként jött a világra. Adhatott-e nagyobb rangot ezzel a gyermeklétnek? Vajon mi miként nézünk a gyermekre? Isten egyik első számú elképzeléseként, vagy kísérletezünk vele, gyakoroljuk hatalmunkat felette, erőnkkel visszaélve a társadalom hasznosítandó elemévé degradáljuk?

Elérve a 30 éves férfikort Jézus odahívott magához egy kisgyermeket (aki kiszolgáltatott,

rászoruló, akinek egyetlen túlélési esélye az engedelmesség – BP), az őt körülvevő embercsoport közepére állította, és ezt mondta: „Bizony, mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában. És aki befogad egy ilyen kisgyermeket az én nevemben, az engem fogad be. Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik.” (Mt 18,2-6)

Mindenkinek, gyermeknek és felnőttnek egyaránt meg kell adni az esélyt, hogy az élet teljességét az érte gyermekként megszületett és felnőttként meghalt Jézus Krisztusban találhassa meg, hogy a karácsony ne egy múltó ajándékozó nap legyen csupán, hanem az örök érvényű ajándék fölkinálásáé. Meg kell adni az esélyt, hogy miként ő gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és ember előtt való kedvességben (Lk 2,52), úgy a közénk és általunk megszületett gyermekek is – bőrszínüktől függetlenül – köztünk és általunk is így gyarapodhassanak...

Bárcsak folyamatos és tényleges ünnepé válhatna a karácsonykor egy-két napig, így-úgy ünnepelt (ha egyáltalán ünnepelt) Jézus-születés!

Bakay Péter

A szüleim és én

Amikor a szeretetről kezdenek az emberek beszélni, akkor az érzelmi dolgokra összpontosít szinte mindenki (ölelés, könnyes szemek, szavak).

Persze ezek mind csupa jó dolgok. De én nem erről szeretnék írni. Hanem arról a szeretetről, amiről maga az örökkévaló Isten és az ő Fia, Jézus Krisztus is tanít.

A szüleim, bár házasnak számítottak, mégsem voltak igazi házások.

Édesapám amíg csak bírta egészségileg, hegesztőként dolgozott. Munka után betért a kocsimába, pár pohár bor mellett ott beszélgette ki magát. Otthon nem nagyon volt témája. Sajnos elég féltékeny típus volt – oktanul. Sokszor rá-

támadt édesanyámra, és tettelegességig is fajult a veszekedés.

Haragudtam rá és féltettem édesanyámat tőle. Akkor még nem láttam tisztán. A bátyámat és engem soha sem vert meg, még csak a kezét sem emelte ránk.

30 év után elhagytuk őt, és nem kerestem a társaságát. Sok idő telt el úgy, hogy nem mentem hozzá. Nem a harag miatt, hanem jó volt a nyugalom, amiben éltem.

Később, amikor azt éreztem, hogy jó lenne vele találkozni és beszélgetni, azért nem mentem hozzá, mert szégyelltem magam, és húztam-halasztottam a kapcsolatfelvételt. Majd sajnos hirtelen és váratlanul elhunyt.

Így hívó szemmel és Szentlélekkelelve látom, hogy mennyire szeretett ő. Soha sem hagyta, hogy bántson valaki is, még szavakkal sem. Mindig kiállt mellettem, féltett a rossz dolgoktól. Mély fájdalom van a szívemben, hogy nem tudtam tőle bocsánatot kérni és nem érezhette az utolsó pillanataiban, hogy van fia, aki mellett áll.

Édesanyámhoz nagyon ragaszkodtam gyermekként. Ő volt az, aki ha kellett (és kellett), eljárt dolgozni – kikapálni kukorica közül a gazt,

szőlészetbe kapálni, metszeni, gyárban robotolni. Sokszor láttam, mekkora fájdalmai vannak ezeknek a munkáknak köszönhetően. De ennek ellenére kitartóan ment, hogy meg tudja adni nekünk, amire szükségünk volt. Erejét feláldozva

nevelt fel minket testvéremmel. Apám viselkedését csak azért tűrte, hogy együtt maradjon a család, tehát mindent értünk, a két gyermekéért

vállalt. Erős nő, aki a szeretetét a cselekedeteivel mutatta meg. Mai napig vele élek, és többek között azért járok el dolgozni, hogy segíthessem megszabadulni terheitől.

Nem ismertem az apámban az agressziót kiváltó gondolatait, érzelmeit. De nem haragszom rá.

Úgy hiszem, hogy a sok rossz tapasztalás közt ott lapult a szeretet is, amit éreztek a szüleim irántam és testvérem iránt.

Hálás vagyok a szüleimnek, hogy életet adtak nekem, és bár sok nehézségek közt, de felnévték engem.

Isten ott volt születésem óta, és csak rajtam múlott, hogy mikor térek vissza őhozzá. Isten eljött értem, amikor romokban hevertem és felállított.

Dicsőség az ő nevének, mert ő hatalmas! Ő az én mennyei Atyám!

Bogdán István

Istent helyezve első helyre

Visszagondolva gyermekkoromra, amit 14 éves korom előtt éltem meg, nagyon nehéznek tűnt. Kislányként nem sokat vártak el tőlem a szüleim. Nem kellett bizonyítanom. Minden jól volt úgy, ahogyan éppen alakult. Emlékeim szerint nagyon nehéz volt a karácsonyt ünnepelni, amit nem nevezhettem meghittnek. A szüleim buliztak egy jót, én pedig kísértem őket oda, ahova éppen mentek. De köszönöm, hogy a szüleim gyermeke lehettem, mert az édesanyám mindent megtett azért, hogy mindenem meglegyen, ha nehéz körülmények között is éltünk. Arra emlékszem, hogy édesanyám nagyon sokat sírt, és felnőttként már tudom, miért.

Megtérésem után, ami 1996-ban történt, minden megváltozott. Az ünnepnek megvolt az értelme, tudtam mi a lényege, és már nem utáltam a karácsonyt. Jó pár év elteltével a szüleim is megtértek. Édesapám lemondott az alkoholról, édesanyám is teljesen másképp élte meg az ünnepeket. A szüleimnek is fontossá vált, hogy az ünnepeket Isten jelenlétében töltsük el. Apu életében is nagyon sok változás történt. Régen csak dolgozott, ivott és veszekedtek. De amióta Isten a szívében van, fontos a gyermekei lelki élete. Egy dühöngő emberből Isten katonája lett, ami nekem a legcsodálatosabb érzés! Szeretek a szüleim gyermeke lenni!

Közben férjhez mentem és a férjem nem volt még megtérve. Még ő sem tudta, mi a karácsony lényege, de azért ünnepekkor elkísért a gyülekezetbe. Majd hét év elteltével ő is megtért.

Öten vagyunk testvérek, és bár még ők nem fogadták be Jézust a szívükbe, de megértették azt, hogy mi már nem ünneplünk úgy, ahogyan ők. Próbáltam különböző programokat szervezni, közös játékokat, vacsorát, beszélgetést. Egy idő után már nem haragudtak meg, hogy mi istentiszteletre megyünk, és nem a közös bulit választjuk.

Most már, a megtérésem utáni 26 évre visszagondolva, mint feleség, anya, nagymama, hálás vagyok Istennek, hogy elhívott és kiválasztott az ő követésére, mert megtérésem előtt már olyan életben voltam, amire Isten nélkül nem is merek bele gondolni, milyen rossz lett volna. Gyermekként számomra nem volt fontos a tanulás, fiúkkal kártyáztam, csúnyán beszéltem, tele voltam különböző félelmekkel.

A gyermekeimet viszont már igyekeztem úgy nevelni, hogy megértsék és lássák mennyire más az élet Istennel és Isten nélkül. Bár

anyának lenni a legboldogabb dolog a világon, de ezernyi felelősséggel is jár ez. Sokszor éltem meg, hogy boldog vagyok, de nagyon sokszor szomorú és mérges voltam magamra, hogyha valamit nem jól csináltam. Egy nap nagyon marcangoltam magamat, de Isten megvigasztalt a szelíd hangjával. Azt mondta, nem vagy rossz anya, és hittem neki. Azóta nem kínoznak a visszatérő vádjellegű érzések. De ha például hangosabb voltam, vagy nem úgy szóltam, Isten elé borultam, kértem, bocsásson meg. Oda megyek a gyermekeimhez is bocsánatot kérni, és ezt ők is ugyanígy teszik velem. Jó látni a lányomat, aki fiatalon lett feleség és anya, mennyire komolyan veszi a család szerepét. Jó látni a gyermeke, vagyis az unokám felé való szeretet-kinyilvánítását és Isten felé való bizalmát is, ahogyan gyermekét Istenre bízta, ha beteg vagy sír azok között a nehézségek között, amik ezzel járnak. Mindig úgy éreztem, nagyon sok hiányosságom van anyaként, mert nagyon fontos volt és fontos most is Isten munkája, ami leköt most is, amire elhívott engem és azután a férjemet is. De látva a gyermekemet anyaként és feleségként, egy pillanatig nem bántam meg, hogy Istent helyeztem első helyre az életemben, mert a gyermekeimnek senki nem tudja azt megadni, amit Isten.

Hiszem és tudom, hogyha megmaradunk Jézus Krisztusban, ő is megmarad mibennünk, és ez kiterjed az egész életünkre, családjunkra és közösségünkre, ahol élünk.

Pósch Ferencné

